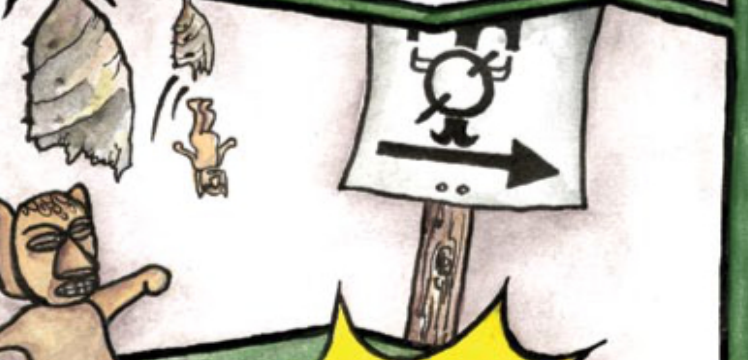

TRAPSAVEC

KVĚTEN

2025

51. ROČNÍK

SBORNÍK LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

Nový druh

Prodírali jsme se hustým podrostem. Každou chvíli se od členů výpravy ozývalo tlumené *au*, jak je nějaká zbloudilá větvička švihla do obličeje nebo paží.

Tohle bylo nepřírozené místo pro moderního člověka. Na rozdíl od našich čistých ulic a velikých domů, tady na každém kroku číhala past v podobě kamene, kořene nebo všudypřítomných větví.

Čtenáře ale jistě zajímá, proč naše výprava, stávající se z profesorů Kalouse, vědeckého pracovníka Suchánka a mé maličkosti, vyměnila pohodlí civilizace za divočinu.

Za bouřlivých událostí, během nichž profesor Kalous představil světu nový živočišný druh, se objevilo mnoho těch, kteří jeho teorii odmítali. Proto se po profesorově nabídce, že ukáže svůj nový druh – pracovně pojmenovaný *Pamtra Kalousová* – zformovala naše skupina.

„Takže chcete říct,“ ozval se zadýchaný Suchánek. „Že *Pamtra*, pokud skutečně existuje, se vyskytuje v oblastech blízko vodních toků a že jste zahlédl příbuzný druh využívající splavnost řek pro přepravu?“

Profesor Kalous si uhladil rozčepýřené vlasy, než se rozhodl se svým obvyklým taktem odpovědět: „Ve vašem hlase slyším skepsi, Suchánku. A víte co? Je mi u sloního zadku, co si myslíte o mém pozorování. Vaše ctěné pozadí jde s námi, protože jste expert na místní zvířata, ne protože bych vás tady chtěl.“

„Jenom jsem chtěl vědět, jestli ten poddruh plave po proudu nebo proti,“ zabručel Suchánek zapisující do tabletu další poznámky.

Na to už mu Kalous neodpověděl. Dál si rázně klestil cestu trnitým křovím, o kterém tvrdil, že už jím jednou prošel a že ty modré plody viděl sbírat *Pamtry*.

Jak už čtenáři jistě pochopili, tak existence druhu *Pamtry Kalousové* nebyla plně potvrzená. Profesor Kalous sice často a velmi nahlas tvrdil, že tento druh viděl a provedl na něm důkladné pozorování. Bohužel ale neukázal žádné hmatatelné důkazy. Byl ochotný nabídnout nám pouze obrovský kruh na mapě, kde se podle jeho slov druh vyskytuje, ale nedodal

žádné fotografie nebo kresby jeho příslušníků, jež by přijala vědecká komunita.

Proto naše skupina postupovala dále lesem, kde nám občas zkřížila cestu zvěří vyšlapaná pěšina nebo bublající potůček. A s tím, jak jsme postupovali hlouběji do srdce lesa, se měnila i nálada ve výpravě.

Slovní útoky profesora Kalouse a Suchánka byly častější a týkali se především toho, do jaké čeledě by profesor svůj druh zařadil. Také z tábořiště v noci zmizela láhev zelené tekutiny pro uchovávání vzorků, kterou měl v batohu Suchánek, což vyústilo v další výměnu názorů.

Když se profesor a vědecký pracovník nehádali, tak si ve vzácných okamžicích klidu vyměňovali názory ohledně života nového druhu.

Čtvrtý den našeho putování jsme dorazili na úpatí kopce. Nad korunami stromů čněly ohlazené vrcholky skal, které nám poskytly ochranu před mrhlením. Pod jedním ze skalních výstupků jsme rozložili další tábor.

U plynové bomby, nad kterou jsem ohříval pro celou skupinu vodu, se Suchánek mračil do svého tabletu.

„Abychom si to shrnuli.“ Přejel prstem přes obrazovku, kde měl všechny poznámky. „*Pamtra* žije v menších skupinách, kde udržuje silné sociální vazby. Staví si obydlí v blízkosti vodních toků, kde zároveň dokáže lovit. Není to ale podmínkou, protože jste ji údajně viděl živit se i rostlinnou stravou. Tudíž můžeme říct, že je to všežravec.“

Profesor upil své kávy z plechového hrníčku a pokývl hlavou. „A nezapomeňte na to, že samice se od samce liší délkou srsti a velikostí. Samci bývají podsaditější a robustnější. Nejsou však teritoriální.“

„Což je právě to zvláštní,“ podotkl Suchánek. „Většina samců je silně teritoriální a ve skupině je pouze jeden samec. Ale jak jste popsal *Pamtry* vy...“ Odmlčel se. „Podle všeho žije ve skupině mnohem víc samců než samic. Jak tam potom ale probíhá rozmnožování?“

„Je tam alfa samec, kterému se ostatní samci podřizují, a ten se jako jediný rozmnožuje se samicemi,“ odpověděl profesor Kalous. „Dle mého pozorování je ve vrhu jedno nebo dvě mláďata. Rodí se holá, slepá a bezzubá.“

Suchánek si všechno pečlivě zaznamenával do svého zařízení a občas se doptal na další detaily důležité spíše pro jeho obor.

Mě osobně ale nejvíce zaujalo, že *Pamtry* používají primitivní nástroje. Jako jsou kameny a různé klacíky jak pro stavbu svých nor, tak pro

lov. Mohlo by to znamenat, že jsou velmi vzdálenými příbuznými primátů, kteří se vyvinuli v našich podmínkách.

To byla skutečnost, nad kterou se zamýšlel i vědecký pracovník Suchánek, když jsme další den stoupali mezi skalisky na vrchol kopce. Konverzace se pořád stáčela k bližšímu popisu konstrukce těla *Pamtry*. Suchánek ani moje maličkost si stále nedokázala představit, jak by tento nový druh mohl vypadat. Popisy profesora Kalouse nebyly nijak uspokojujivé, protože jeho vědecký jazyk nám dokázal popsat velikost lebky nebo délku končetin, ale řekl nám pramálo o celkovém vzhledu tohoto tvora.

Bohužel byla veškerá fotodokumentace profesorova prvního setkání s *Pamtrou* ztracena. Při jeho zpáteční cestě se strhla vichřice a následná plískanice poškodila datovou kartu v jeho fotoaparátu. Jediné, co jsme měli, byly neumělé kresby bytostí s protáhlými těly pokrytými srstí.

Není divu, že vědecká komunita odmítala připustit existenci nového druhu, když kresba profesora Kalouse vypadala spíše jako obrázek od dítěte ze školky. To však neměnilo nic na tom, že úkolem naší skupiny bylo potvrdit nebo vyvrátit tvrzení profesora Kalouse.

Za několika denního stoupání při vydatném dešti jsme se Suchánkem modlili, abychom skutečně něco našli, protože představa selhání při tak vynaloženém úsilí byla pro nás nemyslitelná. Obzvlášť nás znepokojovala změna profesorova chování.

Jak jsme se blížili k vrcholku kopce, v jehož údolí se mělo nacházet sídliště *Pamtry Kalousové*, tak se profesor stával mlčenlivějším. Občas sice prohodil pichlavou poznámku směrem k Suchánkovi, který pracoval na zoologickém obrazu tvora, ale jinak se do konverzací nezapojoval a spíše se toužebně díval směrem k jihu, za vrchol kopce.

V den, kdy jsme konečně dosáhli svého cíle, se projasnila obloha. Paprsky slunce zalily teplem naše zablácené tváře a zároveň dopadaly na mýtinu, kde se k sobě tiskly chlupaté postavy.

Zarostlé tváře skryté pod zvláštními pokrývkami se obrátily k naší výpravě. Divoké oči si nás měřily ne zrovna milými pohledy. A když už jsme si mysleli, že je s námi konec, tak se jeden příslušník nového druhu začal zvedat. Namířil na nás klackem a zahalekal na nás něco, co klidně mohlo znamenat *ahoj*.

Próza do 23 let

3. místo – Linda Kastlová